

Av Lucy Stevenson Ewell
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Nederland.

Marie åpnet smykseskrinet sitt for å se på de pene stenene sine. En etter en holdt hun dem i hånden. Den røde, så den grønne, så den klare hvite.

Bestemor banket på døren til soverommet. "Er du klar?"

"Ja!" Marie la forsiktig stenene tilbake i skrinet sitt.

Bestemor skulle ta Marie med til biblioteket.

Men ikke bare for å se på bøker. Det var en spesiell stenutstilling der! Marie gledet seg.

Da bussen kom til biblioteket, gikk Marie og bestemor inn. De så bord på bord med vakre stener. Noen var blanke og glatte. Andre hadde interessante former.

"Se på denne!" Bestemor pekte på en stor krystall. Den hadde små blå pigger over det hele, som stakk ut.

Den skinnende lilla stenen

Hvis hun fortalte sannheten, ville han bli sint på henne?



På et annet bord lå mange små, runde stener. Marie så på alle fargene. Helt på enden var det en lilla sten, liten, skinnende og glatt.

Jeg har ingen lilla sten ennå, tenkte Marie. Den ville passe perfekt i samlingen hennes.

Marie så seg rundt. Bestemor satt ved et annet bord. Ingen andre var i nærheten. Og ingen ville savne denne lille stenen, ikke sant?

Marie tok stenen og la den i lommen sin.

Den kvelden, med den lilla stenen trygt i smykseskrinet sitt, la Marie seg.

"Klar for historietid?" Pappa satt på sengen og åpnet tidsskriftet *Vennen*.

Marie krøp sammen under teppet og lyttet. Historien handlet om en gutt som omvendte seg etter at han hadde gjort et galt valg.

Mens pappa leste, følte Marie at magen slo knute på seg. Hun rullet over på siden og snudde puten. Men hun følte seg ikke bra. Og hun kunne ikke slutte å tenke på den lilla stenen.

Pappa avsluttet historien. "Går det bra med deg?"

Marie visste ikke hva hun skulle gjøre. Hvis hun fortalte det til pappa, ville han kanskje bli sint.

Men kanskje han visste hvordan hun kunne få hjelp.

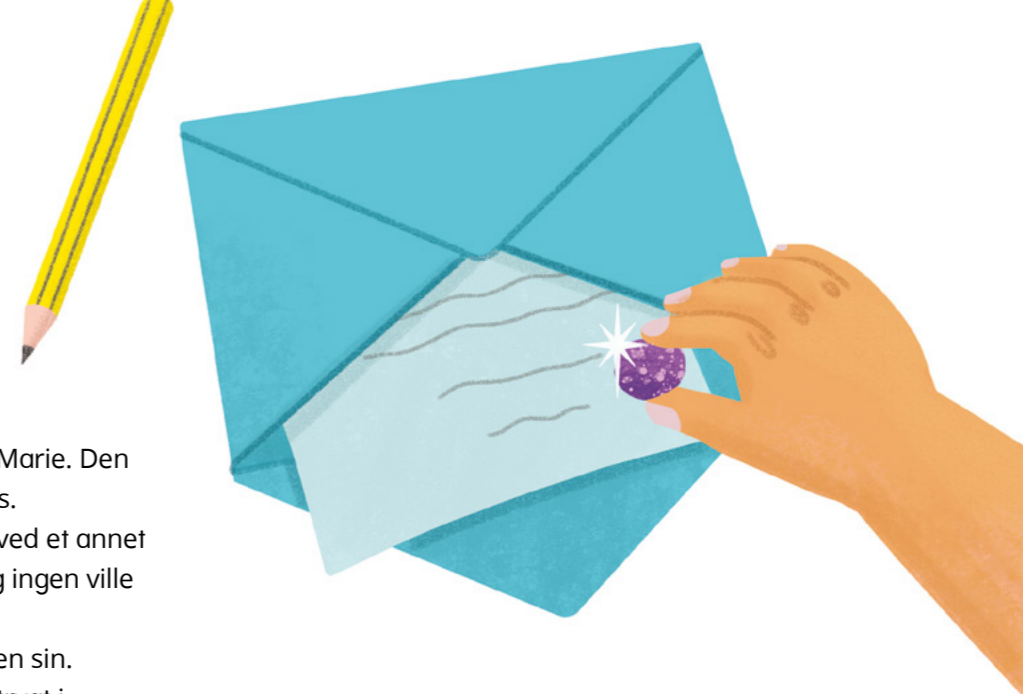
Langsomt krabbet Marie ut av sengen og tok den lilla stenen ut av skrinet sitt. "Jeg tok dette fra biblioteket i dag." Maries øyne rant over av tårer. "Jeg er så lei meg."

Pappa ga henne en klem. "Det er alltid bra å fortelle meg sannheten. Jeg er stolt av deg fordi du har mot til å være ærlig."

Maries mage føltes litt bedre. Pappa var ikke sint!

"Og på grunn av Jesus kan vi omvende oss. Akkurat som i historien," sa han. "Skal vi ikke bare ta med stenen tilbake til biblioteket?"

Marie lukket øynene hardt. "Nei! De vil bli sinte."



Pappa la en hånd på skulderen hennes. "De blir kanskje litt sinte. Men jeg tror de vil bli glade for at du ga den tilbake. Og du vil føle deg mye bedre også."

Marie trakk pusten dypt og nikket. "Greit."

Marie fant frem et ark og begynte å skrive et brev. "Unnskyld for at jeg tok denne," skrev hun. "Jeg skulle ønske jeg ikke hadde gjort det. Jeg ønsker å ordne opp."

Hun la brevet i en konvolutt. Så la hun også i den lille lilla stenen.

"Vi skal gi dette tilbake i morgen," sa pappa. "Hvordan føler du deg nå?"

"Bedre," sa Marie. "Det er bare én ting til jeg trenger å gjøre."

Marie knelte ned ved sengen sin og ba. "Jeg er lei meg for at jeg tok stenen," sa hun. "Jeg skal aldri stjele igjen. Takk for at du hjalp meg å være modig og ærlig."

Da hun la seg igjen, følte Marie fred. I morgen skulle hun ordne opp. Og hun visste at vår himmelske Fader og Jesus ville hjelpe henne. På grunn av dem ville alt ordne seg. ●